

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym z dnia 20 listopada 2017 roku w sprawie z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. przeciwko J. P. o zapłatę 1799,48 złotych, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1307,10 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od kwoty 1164,28 zł za okres od dnia 16 lutego 2014 roku do dnia zapłaty, przy czym od dnia 1 stycznia 2016 r. nie większymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 52,82 zł za okres od dnia 8 lutego 2017 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 34,30 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając go w części oddalającej powództwo. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie prawa materialnego, niewłaściwą ocenę dowodów, nierozpoznanie istoty sprawy, niewyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy, sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego.

W konkluzji wskazanych zarzutów powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania pozostawiając temu sądowi orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym i z tego względu zgodnie z przepisem art. 505¹³ § 2 k.p.c., jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku tego sądu powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia i w konsekwencji przyjmuje za swoje, uznając za zbędne powielanie ich w treści uzasadnienia.

Poza niewątpliwie trafnymi argumentami zawartymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku należy wskazać, że powód nie wykazał w zakresie dochodzonej kwoty 471,01 zł tytułem skorzystania przez pozwaną z opcji obsługi pożyczki w miejscu zamieszkania, aby w ogóle doszło do jakiegokolwiek wizyty przedstawiciela powoda u pozwanej w celu odbioru należności ratalnych w miejscu zamieszkania pozwanej. Natomiast niewątpliwie opłata ta, jako wygórowana rażąco narusza interes konsumenta, a zatem postanowienia umowy w tym zakresie są nieważne. Sąd Okręgowy przyjętą przez Sąd I instancji ocenę w całości podziela. O ile Sąd Okręgowy nie neguje, iż usługa polegająca na odbiorze pożyczki w domu, która polega m.in. na wykonaniu konkretnych czynności przez przedstawicieli przedsiębiorcy w miejscu zamieszkania pożyczkobiorcy wiąże się z określonymi kosztami z tym związanymi, to powód w żadnym zakresie nie udowodnił, by czynności te były podejmowane w stosunku do pozwanej.

Oplata ta została przewidziana w § 2 ust. 1 umowy pożyczki i wskazana ryczałtowo na kwotę 471,01 zł. Jednakże opłata ta nie może być pobierana za okres po rozwiązaniu umowy pożyczki i nie może być niezależna – tak jak w przedmiotowej sprawie – od ilości rzeczywiście przeprowadzonych w miejscu zamieszkania konsumenta wizyt związanych z wypłaceniem lub spłatą rat pożyczki. W przedmiotowej umowie już w momencie jej przedstawienia do podpisu konsumentowi we wzorcu umowy zamieszczono postanowienia dotyczące wysokości należnej z tego tytułu opłaty, nie dając mu w tym zakresie możliwości swobodnego podjęcia decyzji. Podkreślenia wymaga przy tym, że przy ustaleniu wysokości opłaty nie uwzględniono ani kwoty udzielonej pożyczki, ani ilości wizyt, które mają być przeprowadzone w związku z jej obsługą w miejscu zamieszkania konsumenta. W ocenie Sądu Okręgowego, postanowienie umowne o takiej treści jest niezgodne z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interes konsumenta, który nie ma żadnego wpływu na wysokości wskazanego kosztu dodatkowego pożyczki i na obciążenie go tego typu

opłatą, postanowienia te naruszają zasadę ekwiwalentności świadczeń. Nie można nie zauważyć również, że wysokość naliczonej opłaty z tego tytułu budzi poważne zastrzeżenia.

Okoliczność, iż pozwana w toku postępowania nie zaprzeczyła twierdzeniom powoda w tym zakresie nie zwalniało powoda z obowiązku przytoczenia okoliczności faktycznych, z których wywodzi roszczenie (art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c.) i wskazania na dowody, których przeprowadzenie potwierdzi zasadność jego twierdzeń o faktach (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.). Wskazać bowiem należy, iż sytuacji, gdy powód dochodzi konkretnego roszczenia, to na nim przede wszystkim, w myśl art. 6 k.c., spoczywa ciężar udowodnienia zarówno faktu, iż dana wierzytelność rzeczywiście mu przysługuje, jak i wysokości tej wierzytelności. Dopiero zatem w razie przedstawienia przez stronę powodową konkretnych dowodów na okoliczność istnienia i wysokości wierzytelności, pozwana powinna przedstawić własne dowody w celu obalenia twierdzeń powoda. Wówczas bowiem konkretyzuje się w stosunku do pozwanego ciężar dowodowy wynikający treści art. 6 k.c., którego procesowym odpowiednikiem jest art. 232 k.p.c. Tym samym powód już w pozwie powinien przedstawić dowody wskazujące na zasadność i wysokość dochodzonej należności, umożliwiając stronie pozwanej ich weryfikację i odniesienie się do nich stosownie do stanu sprawy, czego powód nie uczynił z wiadomych tylko sobie względów. W ocenie Sądu Okręgowego, brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, iż ocena materiału dowodowego stanowiła ingerencję dowodową Sądu pierwszej instancji wbrew obowiązującej zasadzie kontradiktoryjności.

W tym stanie rzeczy przesądzenie o braku udowodnienia przez powoda roszczenia w zaskarżonym zakresie czyniło wystarczającą podstawę do oddalenia powództwa w tej części, bez konieczności dokonywania oceny prawnej zawartej przez strony umowy pożyczki.

Wbrew stanowisku apelującego Sąd I instancji słusznie przyjął, że zastrzeżenie kwoty 471,01 zł tytułem opłaty za skorzystanie przez pozwaną z opcji obsługi pożyczki w miejscu zamieszkania jest w istocie próbą obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych. Opłata ta zastrzeżona była w wysokości odpowiadającej prawie 43% kwoty pożyczki przekazanej pozwanej do wypłaty

(1100 złotych), zaś taki zabieg niewątpliwie prowadzi do naruszenia interesów konsumenta. Okoliczność, iż przepisy ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 12 maja 2011 roku nie zawierają obecnie maksymalnego progu prowizji nie oznacza możliwości nieograniczonej swobody regulacji w tym zakresie, w szczególności zastrzegania ich w wysokości wygórowanej poprzez nadanie im formy opłaty za obsługę pożyczki w miejscu zamieszkania. Pomimo, iż w obecnym systemie prawnym brak jest ustawowo określonego limitu prowizji i opłat związanych z zawarciem umowy o kredyt konsumencki i strony posiadają swobodę kontraktową w tym zakresie, to nie można pomijać wyznaczonych przepisem art. 353¹ k.c. ograniczeń w swobodnym umownym kształtowaniu treści zobowiązania, który wskazuje trzy źródła tych ograniczeń: przepisy prawne, zasady współżycia społecznego i właściwości (naturę) stosunku. Przepis ten nakazuje jednocześnie, aby poddawać badaniu nie tylko treść, ale i cel zobowiązania przy ocenie, czy strony dokonały czynności prawnej we wskazanych granicach wyznaczonych im przez zasadę swobody umów. Pozwana niewątpliwie posiadała swobodę w zakresie zawarcia umowy pożyczki z powodową spółką. Nie oznacza to jednak, że podmiot udzielający pożyczki może w sposób zupełnie dowolny kształtować prawa i obowiązki oznaczone w umowie zawartej poprzez zastosowanie gotowego wzorca umownego, powodując automatycznie niepożądanego efektu w postaci choćby narzucenia przez przedsiębiorcę – przy wykorzystaniu jego silniejszej pozycji – postanowień umownych, które nie będą korzystne dla konsumenta.

Rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w niniejszej sprawie jest prawidłowe i znajduje pełną akceptację Sądu Okręgowego, a szczegółowa i pogłębiona argumentacja zawarta w uzasadnieniu nie wymaga powielania jej w niniejszym uzasadnieniu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy z mocy art. 385 k.p.c. w zw. z art. 505¹² § 3 k.p.c. oddalił apelację.